

Sic sane oportuit, mi Barthe, ad alios cum scriberes,
ad me uti scribes, et quem tardissimum in responsa expertus esse
solo d. n. i. q. nate compellaris. Ad te mihi accidit, cum Palmatus
tuorum exemplar silentio transmissisti: quod ut novam fuerit a
scriptore tam sedulo, miratus ab amico tam neglecto non fui: quin
nova illud potius, quod tanto recordis, dum de cetero amicorum non
excusaveris. Ipse quidem factor nil iniqua minas, sed cum summo,
cuius cum summa iniuria quam brevis congruens sit necesse maxime
ut recordis regis. Scilicet hominibus meo sortis, 5015, inquam,
estis vidis, aliquid condonet oportet, qui perpetuo succedendo non
velit. Ita enim aliorum sumus, ut, cum nostris esse vacat,
(vacat autem rarissime) dicitur sibi natura libertatem eximi
vel non agnoscat plane, vel sibi captivam ut applicet adduci non
potest. Quid quo videtur, sint res nostrae: quas bonorum omnium
exemplis subservias olim soluta occupationibus de tractando solvimus,
nunc qua ratione vel succedendo sint deditur. Videmus, et
quod quidem in quibusdam obrem fuerit, id nec impeditur ut,
rationis subducta, diem unum otiosi; diem unum totum egredimus
nobis. Quamquam, nisi Rega habuerit, tam prolixo frivari omnino
non datur. Sed frivari me arguit, qui ex tam otioso

persequar. Non prior tamen, mi Barthe, sed similiter
otiosum tibi et negotiorum meorum ratio et constant, omnis
aequitas postulavit. Quae facta, quae ignaviae etiam meae tribuas
non nihil, nullus intercedo. Nam, ut neque scriberem ad te
memini, qui scribere aut loquere inter nos libertatem sustulisset,
ad me quod attinet, sciat, vim se fecisse ipsi amicitiae privilegii
que sine cuiusquam offensione factus cum amicis universo.
Scribo itaque non ubi vacat regere, sed ubi maxime collibet,
et, ut libentissimè ea legas quae sponte sua, nec ulla foris impulsu,
ad me amici scribunt, rogo te esse orandi, et libentè a me
non legas, nisi quae lapsa fortius mihi quae expressa et desideris.
De illis quae de litterarum tibi sunt, quae quadam modo cum
voluptate scribo ad florentiss. tu scriptorem, qui ad me
meo tibi carminum tuorum lectio succedisti, ut mirum sit
impressore non pro sam orationem tibi tam fuerit.
De hac editione tua dum si modo nunc est, scito in ea me
post munda Typographi, ad scribere etiam auctoris scriptum
unum. Ad reperies libro Heroicorum pagg. 34. et 35. quae
tantum sui parte vitiosae sunt ut, omnia non sicut tibi solum,
sed et auctoritate, insigni D. compurganda sint. DELE, inquam

TOTUM, inde à linea x. usque ad eldrius xv. Nam quis lo-
dicorum eo imprudenter adigit, ut politissimè & tam infamè
maculam adpressam videret? At fuit sanè cur velle posses,
Bartholomæo, fatore illustrandè, nimirum leeci tui à suis & tuis.
Ad si ita est, ignosco etiam, ac delere censerem. Vides autem et
fructus quacumque rationis expulsi cordis. Ego ille tantam
amicitiæ libertatem professus, iniurias sim, si quidq; prior
derogaueris. A castigatiōe à dignitate laudis transieris,
vixi tantas mirerentur, ut par offendi non sim, vel certillas
effron possim ut par offendi tua fiat modestia.
Facis itaq; sic sumis, et si verbum addendum est, publico
tibi nomine gratias ago, quod a nobis thesaurum indignis
seculorum tamen non inuides. Ad Penitentiæ litteras
tuas, quarum eruditissimè elegantiam passim cum eruditionis
et elegantiarum, quotquot sunt, cultoribus communico,
nihil tandem rigido, mihi quod insignis in ijs erga me
morum affectum tuum prorsus citra cuius exosculor
ac tantè humanitatis vultus me obstrictum sentis. Pluribus
nunc non vaco, ut quidem prorsus et ipsum, qui iacundissimè
Lecturas novè etiam studium occupasti. Valsvius dicitur,
et immèdiate licet amicum, certe nos ingratum me immèdiate
amantem geris. Itaq; Com. Gestorid. Cal. Apr. 1619. cxxxviii.
J. W. H. S.

